

บทที่ 1

บทนำ

สภาพปัญหาและความสำคัญของปัญหา

การเมืองการปกครองของไทยได้เปลี่ยนจากการปกครองแบบพ่อปกครองลูกในสมัยกรุงสุโขทัยมาเป็นการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับประชาชนจึงเป็นแบบนายกับบ่าวและมีลักษณะรวบอำนาจเด็ดขาดตลอดมา เมื่อประเทศไทยได้มีการติดต่อกับประเทศตะวันตก ความเจริญทางวิทยาการต่างๆ ได้เข้าสู่เมืองไทยมากขึ้น รวมทั้งความรู้ด้านการปกครองของตะวันตก ประเทศไทยจึงได้มีการพัฒนาความเจริญด้านต่างๆ การส่งนักเรียนไทยไปศึกษาต่างประเทศในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนับได้ว่าเป็นผลมาจากการรับความเจริญของตะวันตก และเป็นรากฐานสำคัญในการเปลี่ยนแปลงการปกครองไปสู่ประชาธิปไตย และในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังได้ทรงจัดตั้งรูปการปกครองแบบรัฐสภาในเขตดุสิตธานี เพื่อฝึกหัดการปกครองแบบประชาธิปไตยมากขึ้น แต่สถานการณ์ทั่วไปไม่อำนวยความสะดวกพยายามเปลี่ยนแปลงการปกครองมาสัมฤทธิ์ผลในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อคณะทหารและข้าราชการพลเรือนได้ทำการยึดอำนาจและเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 โดยจัดให้มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภาและพระมหากษัตริย์ทรงอยู่ใต้รัฐธรรมนูญ

คณะผู้ก่อการเรียกตนเองว่า คณะราษฎร ได้ประกาศนโยบายว่าต้องการให้อำนาจอธิปไตยมาสู่ประชาชนโดยการใช้อำนาจผ่านรัฐสภา ภายหลังจากใช้รัฐธรรมนูญฉบับ 10 ธันวาคม 2475 จึงได้มีการประกาศรัฐธรรมนูญขึ้นเป็นครั้งแรก และมีการจัดตั้งสภาผู้แทนราษฎร โดยมีสมาชิกประเภทแต่งตั้งในรัฐสภาควบคู่กับสภาผู้แทนราษฎรที่เลือกตั้งทางอ้อม โดยกำหนดเลือกตั้งผู้แทนตำบลก่อน แล้วมาเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ 1 เมื่อเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2476

ในข้อเท็จจริง การเลือกตั้งครั้งนั้นจะเป็นการเสริมสร้างการรวบอำนาจให้กับ คณะราษฎรเพื่อไม่ให้สมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งควบคุมการบริหารงานของคณะรัฐมนตรี มากเกินไป¹ แต่ก็มีผลดีต่อประเทศชาติและประชาชนเป็นอย่างมาก ทำให้ประชาชนรู้จัก การปกครองระบอบประชาธิปไตยที่อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน และรู้จักการมีผู้แทนทาง การเมืองที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งในประเทศประชาธิปไตยนั้น การเลือกตั้งยังชี้ให้เห็นถึง ความชอบธรรมของผู้ใช้อำนาจว่าผู้ใช้อำนาจได้รับความยินยอมและความร่วมมือจากประชาชน² การมอบอำนาจอธิปไตยของประชาชนให้แก่ผู้แทนราษฎรเพื่อทำหน้าที่รักษาผลประโยชน์ของ ประชาชนโดยส่วนรวม และใช้อำนาจอธิปไตยแทนประชาชนก่อให้เกิดอำนาจทางการเมือง (political authority) ที่กำหนดและบังคับใช้สิทธิและหน้าที่ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรมที่ จะกระทำได้

Dorothy Pickles ให้ความเห็นว่า “ระบอบประชาธิปไตยนั้นมีลักษณะที่สำคัญคือจะ ต้องมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนและถูกต้องเกี่ยวกับความเห็นของประชาชนว่า ใครจะเป็นผู้แทนของ ตนและประเทศควรจะทำอย่างไร”³

นักการเมืองจึงเกิดขึ้นเพื่อรับการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งเป็นผู้แทนของประชาชนใน การบริหารประเทศ Arnold Wehmhoemer กล่าวว่า นักการเมืองเป็นบุคคลกลุ่มน้อยซึ่งอยู่ใน ตำแหน่งระดับสูงของโครงสร้างทางสังคม หรือเป็นผู้มีอำนาจไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมใน ขบวนการตัดสินใจที่มีผลต่อสมาชิกของสังคม ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองระดับชาติที่มีบทบาทที่ อยู่ในการเมืองระดับชาติ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือนักการเมืองระดับท้องถิ่น เช่น สมาชิกสภาจังหวัด และสมาชิกสภาเทศบาล⁴

การที่นักการเมืองจะได้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำทางการเมืองนั้น จะต้องผ่านกระบวนการ ทางการเมืองและในสังคมประชาธิปไตย การที่นักการเมืองจะได้เป็นผู้นำทางการเมืองที่

¹ กระทบ ทงธรรมชาติ, รัฐสภาในระบบการปกครองของไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สมาคมสังคมศาสตร์, 2514), หน้า10.

² โกลินทร์ วงศ์สุวรรณ, เรื่องของรัฐธรรมนุญและการเลือกตั้ง, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2522), หน้า 65.

³ Dorothy Pickles, Democracy (New York : Basic Books, 1970), p.13.

⁴ Arnold Wehmhoemer, ed. Elite and Development (Bangkok : Workshop - Series Report VI, 1975),p.3.

ประสบความสำเร็จจะต้องเป็นบุคคลที่ประชาชนไว้วางใจ และให้การยอมรับ แรงสนับสนุนและการยอมรับของประชาชนจะเป็นเสมือนเครื่องชี้ให้เห็นว่าผู้นำคนนั้นมีความสามารถในการเป็นผู้นำในทางการเมือง

สำหรับประเทศไทย Silcock และ Evers ได้แบ่งประเภทนักการเมืองของไทยในปัจจุบันเป็นหลายประเภท โดยแบ่งตามพฤติกรรมการเมือง 4 ประเภท คือ⁵

1. นักการเมืองอาชีพ หมายถึง ผู้ที่เล่นการเมืองด้วยอุดมการณ์จริงจัง นักการเมืองประเภทนี้เมื่อมีการเลือกตั้ง เมื่อใดก็ต้องลงเลือกตั้งทุกครั้ง ถือว่าการเมืองคือชีวิต และมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการเมือง
2. นักการเมืองประเภทเสียงโชคหรือแสวงโชค พวกนี้จะไม่มียุทธศาสตร์ทางการเมืองลงเลือกตั้งแต่ละครั้งก็เพื่อโชคดี, โชคช่วย เพื่อจะได้รับเลือกตั้งเป็นตัวแทนปวงชนบ้าง
3. นักธุรกิจหรือพ่อค่านักการเมือง นักการเมืองพวกนี้จะใช้เงินเป็นบันไดก้าวไปสู่ความสำเร็จทางการเมือง โดยจะให้ความสำคัญด้านเงินตราในการเลือกตั้งแต่ละครั้งนักการเมืองพวกนี้จะไม่เข้าใจว่าการเมืองคืออะไร เข้าใจแต่ว่าการเมืองคือ การที่จะต้องเอาชนะทุกวิถีทาง
4. นักการเมืองประเภทหน้าเนา นักการเมืองประเภทนี้เมื่อลงสมัครรับเลือกตั้งจะคำต่อสู้อย่างตรงข้ามหรือคำฝ่ายรัฐบาลอยู่ตลอดเวลา และนักการเมืองประเภทนี้จะให้คำมั่นสัญญากับประชาชนเรื่อยไปไม่จำเป็นต้องยึดถือว่าสัญญาเหล่านั้นจะต้องปฏิบัติได้หรือไม่อีกอย่างหนึ่ง

นักการเมืองสามารถใช้อำนาจทางการเมืองมากกว่าคนอื่น ๆ บทบาทในการเป็นผู้นำประเทศจึงเป็นเรื่องสำคัญ ด้วยเหตุผลที่การเมืองเป็นเรื่องใหญ่ที่มีผลต่อประชาชนและประเทศชาติ และนักการเมืองเป็นกลุ่มน้อยซึ่งควบคุมการใช้กลไกอำนาจรัฐด้วยวิธีการต่างๆ กำหนดกฎเกณฑ์ นโยบาย หรือข้อบังคับต่างๆ จะออกมาในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมมากน้อยแค่ไหนนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจแล้ว จิตสำนึกของนักการเมืองที่เป็นผู้คุมอำนาจรัฐก็เป็นสิ่งสำคัญ นักการเมืองบางคนอาจมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเอง (achievement motive) หรือผลประโยชน์ของบุคคลอื่นซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางด้านส่วนตัวหรือผลประโยชน์ร่วมกัน

---

⁵ H.D. Evers and T.H. Silcock, "Elite and Selection" in Thailand : Social and Economics Studies in Development, ed. T.H. Silcock (Canberra : Australian National University Press, 1965) , p.84-140.

อย่างไรก็ตามในสังคมประชาธิปไตยให้ออกาสประชาชนที่จะเลือกหรือไม่เลือกนักการเมืองที่ลงสมัครรับเลือกตั้งได้อย่างอิสระ และนักการเมืองที่จะเป็นคนที่ได้รับการยอมรับจากประชาชน ต้องมีคุณสมบัติในการเป็นผู้นำที่ดี มีคุณภาพ คือสามารถบริหารประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ปฏิเสธความรู้ คิดว่าตนเองเก่งแล้วดีแล้ว มุ่งแต่กอบโกยผลประโยชน์และสร้างความเจริญที่แม้จะดูว่ารวดเร็วให้กับประเทศชาติ แต่ไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบระยะยาวการทำงานเพื่อส่วนรวมด้วยความเสียสละไม่ใช่มุ่งแต่จะถนอมทุนคืนขณะที่ได้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพราะจะทำให้ไม่ได้เป็นผู้นำทางการเมืองที่มีอุดมการณ์ประชาธิปไตย ส่วนในด้านคุณสมบัติส่วนตัวนั้นเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน นักการเมืองที่มีคุณประวัติดีดีมีการดำเนินชีวิตตั้งแต่อดีตที่โปร่งใสทั้งในชีวิตหน้าที่การงานและชีวิตส่วนตัวจะบริหารประเทศไปในทางที่ถูกต้อง นอกจากการมีคุณลักษณะชีวิตที่ดีแล้วยังต้องมีคุณธรรมจริยธรรมเป็นผู้มีความซื่อสัตย์จริงใจต่อประชาชน⁶

ภาพลักษณ์ของการเป็นผู้นำที่ดีหรือไม่นั้น ส่งผลต่อการยอมรับของประชาชน คุณลักษณะของนักการเมืองจะปรากฏสู่สายตาประชาชนในรูปลักษณะต่างๆ การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อการเมือง การปกครอง หรือนักการเมือง เมื่อใดที่ภาพลักษณ์ที่ปรากฏต่อสายตาประชาชน ไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชน ความไม่พอใจ ไม่เชื่อมั่นในการปกครอง การบริหารประเทศของนักการเมืองจะเกิดขึ้นได้ การเกิดวิกฤตศรัทธาจะส่งผลต่อเสถียรภาพของรัฐบาลที่มีนักการเมืองนั้นร่วมด้วย สุขุม นวลสกุล ให้ความคิดเห็นว่า “นักการเมืองในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมักจะมีบทบาทที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเสื่อมศรัทธาแก่ประชาชนผู้เลือกตั้งเพราะมีพฤติกรรมไปในทางส่งเสริมประโยชน์ส่วนตน หรือเฉพาะกลุ่มเป็นหลักมากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวม การปฏิบัติรัฐประหารในอดีตมักจะเอาสาเหตุที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบเข้ามารวมเป็นสาเหตุที่ยึดอำนาจเสมอ”⁷ และกรณียุบสภาเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2519 ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้อ้างถึงเหตุผลในการยุบสภาว่า สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ฝ่ายที่สังกัดรัฐบาลแย่งกันเป็นรัฐมนตรี เป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยากตลอดมา⁸

⁶ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ , อนาคตผู้นำทางการเมืองไทยในสองศตวรรษหน้า (กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอช. เอ็น กรุ๊ป , 2539) , หน้า 139-149.

⁷ สุขุม นวลสกุล และคณะ, การเมืองการปกครองของไทย, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2510) , หน้า 143.

⁸ น.ส.พ. ประชาชาติ (13 มกราคม 2519) , หน้า 1.

และในสภาพปัจจุบัน เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศเกิดความไม่มั่นคงโดยเฉพาะภาวะทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ภาพสะท้อนที่ออกมาสู่สายตาประชาชนแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศเพื่อพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ถูกต้องได้ ส่วนหนึ่งเกิดมาจากนักการเมืองที่เป็นผู้บริหารประเทศไม่มีประสิทธิภาพและวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล พฤติกรรมของนักการเมืองระดับผู้บริหารประเทศที่แสดงออกมาในที่สาธารณะชนทำให้ประชาชนรู้สึกว่ นักการเมืองเหล่านั้นมุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเองเท่านั้นและจะเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดการสูญเสียศรัทธา และความเชื่อถือจากประชาชนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อบทบาท และหน้าที่ของนักการเมืองว่ามีความเข้าใจอย่างไร และมีลักษณะที่ดีหรือไม่ดีอย่างไร
2. เพื่อศึกษาว่าภาพลักษณ์ของนักการเมืองที่ออกสู่สายตาประชาชนประชาชนยอมรับได้หรือไม่และนักการเมืองในรูปแบบใดที่ประชาชนต้องการ
3. เพื่อเป็นภาพสะท้อนให้บรรดานักการเมืองรู้ว่าตนเองนั้นเป็นที่ยอมรับของประชาชนหรือไม่เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นผู้บริหารประเทศและตัวแทนของประชาชน

สมมติฐานในการวิจัย

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับการยอมรับหรือไม่ยอมรับภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของนักการเมือง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาสำหรับประชากรในการศึกษาเรื่องภาพลักษณ์ของนักการเมืองนี้ ผู้วิจัยได้เลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน โดยจำนวนของกลุ่มตัวอย่างนี้จะมีความแตกต่างกันในด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการมองภาพลักษณ์ของนักการเมืองซึ่งก็คือตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อันได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ อาชีพ ความเป็นผู้นำทางการเมือง

ของนักการเมือง บทบาทหน้าที่ของนักการเมืองในการเป็นตัวแทนของประชาชน และบทบาทหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

และเพื่อจะให้ประชากรในการศึกษาวิจัยครอบคลุมถึงกลุ่มประชากรในอาชีพหลักๆ ของคนในกรุงเทพมหานคร ในฐานะที่เป็นเมืองหลวงและศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ ได้แบ่งกลุ่มอาชีพหลักๆ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มข้าราชการ ทหาร ตำรวจ
2. กลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจ
3. กลุ่มที่ทำงานในสถานประกอบการภาคเอกชน
4. กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอิสระ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของนักการเมืองไว้ 2 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นตอนการวิจัยเอกสาร (documentary research) การศึกษาค้นคว้าทฤษฎี และแนวความคิด ผลการวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักการเมือง อำนาจหน้าที่และบทบาทของนักการเมือง

2. ขั้นตอนการวิจัยภาคสนาม (field research) ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) ลักษณะของแบบสอบถามที่จัดทำขึ้น จะมีทั้งคำถามปิด (close-ended question) และคำถามเปิด (open-ended question) อยู่ด้วย เพื่อศึกษา ภูมิหลังทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประชากรในการศึกษา และเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นของตนเองในการมองภาพลักษณ์ของนักการเมือง

การวัดถึงการยอมรับ หรือไม่ยอมรับ ภาพลักษณ์ของนักการเมืองจากแบบสอบถามนั้นจะใช้วิธีแบบไลเคิร์ต (Likert's scale) โดยกำหนดคะแนนสำหรับคำถามที่สนับสนุนสมมติฐานที่ตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วยและ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เป็น 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 คะแนนตามลำดับ และให้คะแนนเป็น 1 , 2 , 3 , 4 และ 5 คะแนนตามลำดับ สำหรับข้อคำถามที่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ บทบาทหน้าที่ และภาพลักษณ์ของนักการเมืองอย่างไร เนื่องจากจะส่งผลต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในลักษณะของการเลือกตั้ง และหลักเกณฑ์ในการเลือกผู้แทนของตนต่อไป
2. ทำให้ทราบว่านักการเมืองในรูปแบบใดที่เป็นที่ต้องการของประชาชนเพื่อใช้เป็นข้อคิดและปรับปรุงการทำงานของนักการเมือง เพื่อจะได้เป็นนักการเมืองที่ดีในสายตาของประชาชน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องการพัฒนาการเมืองระบอบประชาธิปไตยและสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนักการเมืองจะได้ประโยชน์ในการใช้เป็นเอกสาร อ้างอิง

นิยามศัพท์

ภาพลักษณ์ (image) หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนเรา ภาพในใจนี้เกิดขึ้นจากการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร จากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมบวกกับความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นในจิตใจ หรือภาพในใจที่บุคคลรับรู้ต่อบุคคลวัตถุสิ่งของ สถานบันและสถานที่ต่างๆ ภาพลักษณ์นี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ตามสภาวะและเวลาที่ผ่านไป

- นักการเมือง**
1. นิยามทั่วไป หมายถึง ผู้ดำเนินการเคลื่อนไหวทางการเมือง ซึ่งมักจะเห็นแก่ประโยชน์เฉพาะหน้าให้ตนเองให้เป็นที่นิยมของประชาชน และอยู่ในตำแหน่งได้ต่อไป
  2. นิยามปฏิบัติการ หมายถึง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรี สมาชิกสภาจังหวัด และสมาชิกสภาตำบล

Arnold Wehmhoemer กล่าวกันว่านักการเมืองเป็นคนกลุ่มน้อยซึ่งอยู่ในตำแหน่งระดับสูงของโครงสร้างทางสังคม เป็นผู้ควบคุมทรัพย์สินส่วนใหญ่ หรือมีสถานภาพทางสังคมในระดับสูงหรือ เป็นผู้มั่งคั่งไม่่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในขบวนการตัดสินใจที่มีผลต่อสมาชิกของสังคม

การเสนอบทวิจัย

- บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงสภาพปัญหา และความสำคัญของปัญหาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานในการศึกษาวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การนิยามศัพท์ และการเสนอบทวิจัย
- บทที่ 2 กล่าวถึง กรอบทฤษฎีและแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องของ นักการเมือง ภาพลักษณ์ของนักการเมือง การเป็นผู้นำทางการเมือง
- บทที่ 3 กล่าวถึงบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของนักการเมืองในฐานะที่เป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่กำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ บทบาทในฐานะที่เป็นตัวแทนของประชาชนในระบบประชาธิปไตย
- บทที่ 4 กล่าวถึง การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งได้มาจากแบบสอบถาม เพื่อศึกษาว่า ภาพลักษณ์ของนักการเมืองที่ปรากฏสู่สายตาของประชาชนเป็นที่ยอมรับของ ประชาชนหรือไม่ และนักการเมืองแบบใดที่ประชาชนต้องการ
- บทที่ 5 เป็นการสรุปผลที่ได้จากการวิจัย เพื่อสมมติฐานที่ตั้งไว้พร้อมเสนอแนะข้อเสนอแนะบางประการ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ของนักการเมือง เพื่อที่จะได้เป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงและเป็นแนวทางพัฒนาระบบประชาธิปไตย